

да гледашъ звездитѣ, и вече нищо да не мислишъ, нищо да не желаешъ, да лежишъ и да усѣдашъ подъ себе си мекия грѣбъ на равнината и цѣлъ да се слѣешъ съ кротката омиротворяваща нощъ.

Тѣй тихи сж ѿделиорманскитѣ нощи, дълбоки и успокояващи, а небето е широко и бездѣнно, насипано съ едри звезди.

Равнината диша унесена.

Чернитѣ ѿ набѣбнали гърди се дигатъ равномерно, напръщѣли отъ земенъ сокъ.

Горитѣ пѣятъ.

Пѣятъ и свирятъ.

:

Единъ день ти заставашъ предъ тия гори и вече нищо не може да те спре да нахѣлташъ вжтре. Глухиятъ говоръ на гората те зове съ хиляди гласове. Влажнитѣ сѣнки те мамятъ навжтре. Дърветата ти махатъ съ широкитѣ си лапи. И ти влизашъ въ гората като въ тайна, като въ великолепенъ декоръ отъ приказнитѣ на Андерсена.

Ти вървишъ и слушашъ многогласни горски шумове, пѣсни на птици и далечното квакане на жабитѣ въ равнината. Шумътъ на твоитѣ стѣпки потѣва въ дълбочината на гората. Въ тѣзи гори, гдето пжтищата се сплитатъ въ чудна и неразгадаема мрежа, падането на нѣкоя клонка се отеква въ тишината. Нѣкаква птичка закрѣка, и цѣлата гора се изпълва съ тревога.

Тия загадѣчни звукове се носятъ непрестанно. Този вжтрешенъ, скритъ животъ на гората, тия хралупи, въ които нощемъ бухатъ бухали съ голѣми жѣлти очи, тия незнайни горски гласове, които идатъ отъ дълбочината на гората, това тайнствено и необяснимо шумолене, свиркане, съскане и високъ, отсѣченъ писъкъ на нѣкоя птица, те изпълватъ съ трепетъ. И ужъ си въ гората, ужъ виждашъ дървета, храсти, трева, а все пакъ лесътъ